

Indiánský kmen a síla přátelství

Za vysokými horami, uprostřed veliké zelené louky, žil indiánský kmen **Malých bizonů**. Indiáni bydleli v barevných stanech, kterým říkali **týpí**. Uměli dobře stopovat zvířata, znali léčivé bylinky a velmi si vážili přírody.

Nosili oblečení z kůže a látky, zdobené barevnými korálky a peřím. Každý měl také svůj vlastní náhrdelník nebo ozdobu, podle které ostatní poznali, co má rád.

V kmeni žil malý indián jménem **Tichý Vlk**. Byl veselý a rád si hrál se svými kamarády. Jednoho dne ale uviděl, jak se malá indiánka **Červené Pírko** snaží sama postavit malý přístřešek.

„Potřebuješ pomoc?“ zeptal se Tichý Vlk.

„Ano,“ odpověděla smutně. „Všichni ostatní už mají hotovo a já to sama nezvládnou.“

Tichý Vlk zavolal ostatní děti. Společně nosili větvičky, listy a dlouhé trávy. Každý přiložil ruku k dílu. Za chvíli stál přístřešek pevně a krásně.

Červené Pírko se usmála.

„Děkuji vám. Sama bych to nedokázala.“

Tichý Vlk se zamyslel a řekl: „Když si pomáháme, nemusí být nikdo smutný ani sám.“

Večer se celý kmen sešel u ohně. Starý náčelník se usmál a řekl:

„Dnes jste zjistili něco důležitého. **Největší sílu nemá ten, kdo je nejsilnější, ale ten, kdo umí pomoci druhému.**“

Od té doby si děti z kmene Malých bizonů ještě více pomáhaly, naslouchaly si a dávaly pozor, aby nikdo nezůstal sám.

Poučení: Když si navzájem pomáháme, jsme šťastnější a společně dokážeme mnohem víc.

Indiánský kmen a ztracené zvířátko

V jednom krásném údolí žil indiánský kmen **Slunečních paprsků**. Indiáni bydleli v barevných týpí a každý den se starali o přírodu kolem sebe. Měli rádi všechna zvířata a věděli, že každé z nich má v přírodě své důležité místo.

Jednoho rána se malý indián **Medvědí Tlapka** vydal s kamarády k řece. Najednou uslyšeli tiché pískání.

„Slyšíte to?“ zeptal se.

Za keřem našli malé **srnčátko**. Třásl se a smutně se rozhlíželo.

„Myslím, že se ztratilo,“ řekla jeho kamarádka **Jiskřivé Pírko**.

Děti si ke srnčátku sedly a zůstaly s ním. Nedělaly hluk a nesnažily se ho chytat. Jen ho klidně pozorovaly.

„Neboj se,“ zašeptal Medvědí Tlapka. „Pomůžeme ti najít maminku.“

Po chvíli děti uslyšely z lesa tiché zašustění. Srnčátko zvedlo hlavu a rozběhlo se tím směrem. Za stromy čekala jeho maminka.

Srnčátko se k ní přitulilo a děti měly velikou radost.

Když se večer vrátily ke svému kmeni, vyprávěly, co se stalo. Starý náčelník se usmál a řekl:

„Dnes jste ukázaly, že **zvířata také cítí strach, smutek i radost. Když jsme k nim laskaví a trpěliví, můžeme jim pomoci.**“

Od toho dne děti z kmene Slunečních paprsků ještě více naslouchaly zvukům lesa a dávaly pozor, aby žádnému zvířátku neublížily.

Poučení: Každé zvíře má své pocity a zaslouží si naši laskavost, péči a ochranu.

Hledání indiánského jména

V jednom krásném údolí žil indiánský kmen **Měsíčního svitu**. Každé dítě v kmeni mělo své indiánské jméno. Jméno mělo připomínat něco hezkého, co bylo pro každého důležité.

Jednoho dne přišel čas, aby své jméno dostal malý indián **Matýsek**.

„Jaké jméno bych měl dostat?“ přemýšlel. „Chtěl bych nějaké silné a krásné.“

Celý den se proto snažil ukázat ostatním, jak je odvážný. Vylezl na vysoký kámen, hlasitě zakřičel a chlubil se, že se ničeho nebojí.

Ale večer byl stále smutný.

„Nemůžu najít svoje jméno,“ povzdechl si.

Jeho kamarádka **Jiskřivé Pírko** se usmála: „Možná ho nemusíš hledat daleko. Zkus přemýšlet, co máš opravdu rád a v čem jsi dobrý.“

Matýsek se zamyslel. Vzpomněl si, jak včera pomohl malému kamarádovi, když spadl. Také často hladil zvířátka a rád pomáhal ostatním dětem.

Najednou se usmál.

„Já už vím! Chci se jmenovat **Dobré Srdce**.“

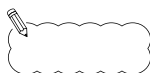
Starý náčelník jeho nápad slyšel a spokojeně přikývl.

„To je krásné jméno. Síla člověka není jen v tom, jak je odvážný nebo silný. **Skutečná síla je také v laskavosti, pomoci a dobrém srdci.**“

Matýsek měl velikou radost. Od toho dne byl hrdý na své nové jméno **Dobré Srdce**.

A když se někdy někdo z kmene cítil smutně, Dobré Srdce mu vždy připomněl, že každý člověk je něč výjimečný.

Poučení: Každý z nás je jedinečný. Nemusíme být nejlepší ani nejsilnější – důležité je, jaké máme srdce a jak se chováme k ostatním.

Malý indián a jeho strach

V hlubokém lese žil indiánský kmen **Odvážných srdcí**. Indiáni byli veselí, rádi zpívali, tančili a společně si pomáhali.

V kmeni žil malý indián jménem **Rychlý Zajíc**. Byl moc šikovný, ale měl jeden velký strach. **Bál se tmy.**

Jednoho večera se děti vydaly kousek od tábora hledat dříví na oheň. Najednou slunce zapadlo a les se začal pomalu zahalovat do tmy.

Rychlý Zajíc se zastavil.

„Já dál nepůjdu,“ zašeptal. „Mám strach.“

Jeho kamarád **Modré Pírko** si k němu sedl.

„To nevadí. Já se někdy také bojím,“ řekl. „Pojď, půjdeme spolu.“

Děti se pomalu vydaly zpátky ke stanu. Les byl tmavý a ozývaly se v něm různé zvuky. Rychlý Zajíc se držel kamarádovy ruky a několikrát se zastavil.

„Co když je tam něco strašidelného?“ zeptal se.

„Nevíme, co tam je,“ odpověděl Modré Pírko. „Ale nemusíš na to být sám.“

Když dorazili k táboru, čekal na ně starý náčelník. Rychlý Zajíc mu vyprávěl, jak se bál.

Náčelník se usmál a řekl:

„Odvaha neznamená, že se nikdy nebojíme. Odvaha znamená, že i přes strach uděláme malý krůček dopředu. A někdy je největší odvaha říct: ‚Bojím se a potřebuji pomoc.‘“

Rychlý Zajíc se usmál. Stále se trochu bál tmy, ale už věděl, že na svůj strach nemusí být sám.

Od té doby, když ho něco vystrašilo, vzpomněl si na svého kamaráda a udělal jeden malý odvážný krůček.

Poučení: Bát se je úplně v pořádku. Když o svém strachu řekneme druhým a necháme si pomoci, můžeme se cítit bezpečněji a postupně získat odvahu.

Malý indián a tajemné stopy

V jednom krásném údolí žil indiánský kmen **Lesních stopařů**. Indiáni uměli pozorně sledovat přírodu. Poznávali stopy zvířat, naslouchali zvukům lesa a všímali si i těch nejmenších změn kolem sebe.

Jednoho rána se malý indián **Hnědý Medvídek** vydal se svým kamarádem **Modrým Pírkem** na stopování.

„Podívej!“ zvolal Hnědý Medvídek. „Tady jsou stopy!“

Děti se sklony k zemi. V měkkém blátě viděly malé otisky kopýtek.

„To bude určitě srnka,“ řekl Hnědý Medvídek.

Vydaly se po stopách. Vedly mezi stromy, kolem potůčku a přes malou louku. Hnědý Medvídek šel rychle dopředu, protože chtěl být první, kdo zvíře objeví.

Najednou se zastavil.

Stopy zmizely.

„Já to nedokážu,“ posmutněl. „Ztratil jsem je.“

Modré Pírko si k němu přisedlo.

„Nevadí. Zkusíme se vrátit na poslední místo, kde jsme je viděli. Musíme být trpěliví.“

Děti se vrátily několik kroků zpět a začaly znovu pozorně hledat. Po chvíli si všimly několika ohnutých stébel trávy.

„Tady!“ vykřikl Hnědý Medvídek. „Srnka šla tudy!“

Potichu pokračovaly dál. Za chvíli uviděly na kraji lesa malou srnku, která se klidně pásla.

Hnědý Medvídek měl velikou radost.

Když se děti vrátily do tábora, vyprávěly náčelníkovi, co se stalo.

Náčelník se usmál a řekl:

„Dnes jste se naučili, že **stopování není závod. Kdo se umí zastavit, pozorně se dívat a nevzdá se, ten často objeví mnohem víc.**“

Hnědý Medvídek přikývl. Pochopil, že když se mu něco nepodaří hned napoprvé, nemusí být smutný. Může se zastavit, nadechnout a zkusit to znovu.

Poučení: Když se něco nedaří, nemusíme se hned vzdávat. Trpělivost, pozornost a vytrvalost nám mohou pomoci najít správnou cestu.

Příběh dvou vlků

V jednom krásném údolí žil indiánský kmen **Moudrých vlků**. Indiáni věřili, že každý člověk má v sobě různé pocity – radost, smutek, strach, vztek i laskavost.

Jednoho dne seděl malý indián **Hnědý Vlk** u ohně se svým dědečkem.

„Dědečku, proč se někdy zlobím, i když nechci?“ zeptal se.

Dědeček se usmál a řekl:

„V každém z nás žijí dva vlci. Jeden je **Vlkem hněvu**. Má v sobě zlobu, závist, křik a někdy chce druhým ublížit. Druhý je **Vlk laskavosti**. Má v sobě přátelství, trpělivost, pomoc a pochopení.“

Hnědý Vlk se zamyslel.

„A který z nich je silnější?“

Dědeček se na něj podíval a odpověděl:

„**Ten, kterého krmíš.**“

Druhý den si Hnědý Vlk hrál s kamarády. Jeden z nich mu omylem rozbil jeho oblíbenou hračku.

Hnědý Vlk se rozzlobil. Chtěl zakřičet a hračku kamarádovi vzít.

V tu chvíli si vzpomněl na dva vlky.

Zhluboka se nadechl a řekl:

„Jsem teď hodně naštvaný. Ale nechci ti ublížit.“

Kamarád se omluvil.

„Mrzí mě to. Nechtěl jsem ji rozbít.“

Hnědý Vlk chvíli mlčel a potom řekl:

„Tak ji zkusíme společně opravit.“

Když se večer vrátil k dědečkovi, vyprávěl mu, co se stalo.

Dědeček ho pohladil po rameni.

„Dnes jsi nakrmil svého laskavého vlka. Neznamená to, že se nesmíš zlobit. **Všechny emoce jsou v pořádku. Důležité je, co uděláme se svým vztekem, smutkem nebo strachem.**“

Hnědý Vlk se usmál. Od té doby, když cítil velký vztek, nejdříve se zastavil, nadechl a přemýšlel, kterého ze svých dvou vlků chce nakrmit.

Poučení: Každý z nás někdy cítí vztek, smutek nebo závist. Nemusíme se za své emoce stydět. Učíme se je poznat a rozhodnout se, jak se zachováme k ostatním.

Malý indián a cesta zručnosti

V jednom krásném údolí žil indiánský kmen **Šikovných rukou**. Indiáni uměli mnoho věcí. Dokázali vázat pevné uzly, vyrábět různé předměty a trénovali také přesnost při házení šišek na dřevěný terč.

V kmeni žil malý indián **Rychlá Šípy**. Moc si přál být stejně šikovný jako starší děti.

Jednoho dne si děti zkoušely uvázat jednoduchý uzel.

Rychlá Šípy se snažil, ale uzel se mu stále rozvazoval.

„Mně to nejde!“ rozzlobil se a odhodil provázek.

Kamarád **Malé Pírko** mu řekl:

„Nevzdávej se. Zkusíme to ještě jednou společně.“

Rychlá Šípy se nadechl a zkusil uzel znovu. Tentokrát pomaleji. Jeden konec provázku sem, druhý tam... a povedlo se!

„Dokázal jsem to!“ zaradoval se.

Potom přišla řada na střelbu na terč. Děti házely dřevěné kroužky a snažily se trefit prostředek terče.

Rychlá Šípy hodil, ale kroužek dopadl úplně vedle.

„Já nikdy nebudu tak šikovný jako ostatní,“ posmutněl.

Starý náčelník si k němu přisedl.

„Podívej se na své ruce. Dnes ses naučil něco, co ti ráno nešlo. **Zručnost nevznikne najednou. Roste pokaždé, když zkoušíme, učíme se a nevzdáme se po prvním neúspěchu.**“

Rychlá Šípy se usmál a zkusil hod ještě jednou.

Tentokrát byl terči mnohem blíž.

Nemusel být nejlepší. Měl radost, že se zlepšil.

Od té doby věděl, že když mu něco nejde, nemusí se hned zlobit nebo být smutný. Stačí se nadechnout, požádat o pomoc a zkusit to znovu.

Poučení: Každý se učí svým tempem. Nemusíme být hned nejlepší. Důležité je nevzdávat se, radovat se z pokroku a mít radost z toho, co se nám podaří.

Tajemství indiánského totemu

V jednom krásném údolí žil indiánský kmen **Moudrého lesa**. Uprostřed jejich tábora stál vysoký barevný **totem**. Byl ozdobený obrázky zvířat a symbolů, které připomínaly důležité vlastnosti celého kmene.

Malý indián **Malý Medvěd** se na totem často díval.

„Proč je ten totem tak důležitý?“ zeptal se jednoho dne dědečka.

Dědeček se usmál.

„Každé zvíře na totemu nám něco připomíná. Medvěd připomíná sílu, vlk věrnost a orel odvahu. Totem nám připomíná, jací chceme být a jak se máme chovat k ostatním.“

Jednoho dne si děti hrály poblíž totemu. Malý Medvěd se při hře nechtěně opřel o jeho dřevěnou část a ta praskla.

Malý Medvěd se lekl.

„Co teď? Budou se na mě všichni zlobit,“ pomyslel si.

Chtěl utéct, ale potom si vzpomněl na svého dědečka a na vlka na totemu, který připomínal **upřímnost a věrnost**.

Šel tedy za náčelníkem a přiznal:

„Rozbil jsem část totemu. Mrzí mě to. Nechtěl jsem to udělat.“

Náčelník se na něj chvíli díval a potom se usmál.

„Jsem rád, že jsi řekl pravdu. Chybu může udělat každý. Důležité je mít odvahu ji přiznat a pokusit se ji napravit.“

Malý Medvěd společně s ostatními dětmi pomohl totem opravit.

Když bylo vše hotové, podíval se na něj a cítil velikou úlevu.

Pochopil, že totem není jen krásná dřevěná ozdoba. **Je to připomínka hodnot, které máme nosit také ve svém srdci.**

Od té doby se Malý Medvěd na totem díval trochu jinak. Když potřeboval odvahu, vzpomněl si na orla. Když chtěl někomu pomoci, vzpomněl si na medvěda. A když udělal chybu, vzpomněl si na vlka a řekl pravdu.

Poučení: Každý z nás může udělat chybu. Důležité je mít odvahu ji přiznat, napravit ji a učit se z ní. A stejně jako totem připomíná důležité hodnoty celému kmeni, i my si můžeme připomínat, jakými lidmi chceme být.

Lapač snů a klidné spaní

V jednom krásném údolí žil indiánský kmen **Hvězdných nocí**. Indiáni si zdobili svá týpí barevnými ozdobami a nad některými místy na spaní visely krásné **lapače snů**. Byly spletené z provázků, ozdobené peříčky a korálky.

V kmeni žila malá indiánka **Zlaté Pírko**, která se někdy bála usínat.

„Co když se mi bude zdát něco ošklivého?“ ptala se každý večer maminky.

Jednoho dne jí maminka vyrobila malý lapač snů.

„Pověsíme ho nad tvé místo na spaní,“ řekla. „Bude ti připomínat, že jsi v bezpečí a že se svými obavami nemusíš být sama.“

Zlaté Pírko si lapač prohlížela. Na provázcích byly modré korálky a několik měkkých peříček.

„A co když se budu pořád bát?“ zeptala se.

Maminka ji pohladila.

„Pak mi o svém strachu povíš. Strach se někdy objeví u každého z nás. Když o něm mluvíme, může být hned o trochu menší.“

Večer si Zlaté Pírko lehla a podívala se na svůj lapač snů. Zhluboka se nadechla a řekla:

„Jsem v bezpečí. Maminka je blízko. Můžu klidně spát.“

Tu noc se jí zdál krásný sen o louce plné květin, motýlů a zpívajících ptáčků.

Ráno měla velikou radost.

„Mami, já už vím, že když se bojím, můžu ti to říct!“

Maminka se usmála.

„Přesně tak. Lapač snů je krásná připomínka. Ale největší pocit bezpečí máme tehdy, když víme, že na své starosti nemusíme být sami.“

Zlaté Pírko si od té doby svůj lapač snů pečlivě hlídala. Kdykoliv měla strach nebo se jí něco nelíbilo, nebála se o tom říct někomu, komu důvěřovala.

Poučení: Strach je normální pocit. Když o něm dokážeme mluvit a svěříme se někomu, komu věříme, můžeme se cítit bezpečněji a klidněji.

Rituál přátelství

V jednom krásném údolí žil indiánský kmen **Slunečních paprsků**. Každý večer, když se slunce schovalo za hory, se celý kmen sešel u ohně. Některé společné zvyky a obřady si předávali z generace na generaci.

Jedním z jejich oblíbených rituálů byl **Kruh přátelství**. Děti i dospělí si sedli do kruhu, zapálili malou svíčku a každý řekl něco hezkého o člověku, který seděl vedle něj.

Jednoho večera si malý indián **Hnědý Medvídek** sedl do kruhu a čekal, až na něj přijde řada.

Vedle něj seděl jeho kamarád **Rychlý Zajíc**. Ten byl celý den smutný, protože se mu při hře nedařilo.

Když přišla řada na Hnědého Medvídka, mohl říct něco o Rychlém Zajíci.

Chvilí přemýšlel a potom řekl:

„Líbí se mi, že mi vždycky pomůžeš, když něco neumím. A když jsem smutný, dokážeš mě rozesmát.“

Rychlý Zajíc se usmál. V očích se mu objevily malé slzičky, tentokrát ale slzičky radosti.

Když se kruh uzavřel, starý náčelník řekl:

„Naše rituály nejsou důležité jen proto, že je opakujeme. **Připomínají nám, co je pro nás důležité – být spolu, naslouchat si, děkovat a říkat si hezká slova.**“

Děti pochopily, že i malá chvilka společně může někomu změnit celý den.

Od té doby si někdy vytvořily vlastní malý rituál. Před spaním si každý řekl jednu věc, za kterou byl ten den vděčný, a jednu hezkou věc o svém kamarádovi.

Poučení: Společné rituály a zvyky nám pomáhají cítit, že někam patříme. Když si nasloucháme, děkujeme si a říkáme si hezká slova, posilujeme přátelství a dobré vztahy.

Řeč beze slov

V jednom krásném údolí žil indiánský kmen **Tichých hlasů**. Indiáni si mezi sebou povídali nejen slovy, ale také pohyby rukou, pohledem, úsměvem nebo výrazem ve tváři.

V kmeni žil malý indián **Tiché Pírko**, který byl jednoho dne smutný. Jeho kamarád **Malý Vlk** si toho ale nevšiml.

„Proč mi nic neříkáš?“ zeptal se.

Tiché Pírko jen sklopil hlavu a podíval se do země.

Malý Vlk chvíli přemýšlel. Všiml si, že kamarád nemá úsměv jako obvykle a sedí úplně sám.

Sedl si vedle něj a tiše ho chytil za ruku.

Tiché Pírko se na něj podíval a usmál se.

Nemusel říct ani jediné slovo.

Za chvíli se Malý Vlk zeptal:

„Jsi smutný?“

Tiché Pírko přikývl.

„Chceš, abych tu chvíli zůstal s tebou?“

Znovu přikývl.

Kamarádi tedy chvíli jen seděli vedle sebe. Malý Vlk nemusel nic opravovat ani radit. Stačilo, že naslouchal a byl blízko.

Když přišel starý náčelník, děti mu vyprávěly, co se stalo.

Náčelník se usmál a řekl:

„Někdy nám člověk nemusí říct ani slovo, abychom poznali, jak se cítí. Jeho oči, úsměv, ruce i celý jeho obličej nám mohou mnoho napovědět. Musíme se jen dívat a naslouchat.“

Od toho dne si děti v kmeni více všímaly jeden druhého. Když někdo vypadal smutně, nebály se přijít blíž a zeptat se, jestli potřebuje pomoc.

Poučení: Dorozumíváme se nejen slovy. Důležité je všímat si také výrazu tváře, pohybů a pocitů druhých. Někdy je největší pomocí jen být vedle někoho a naslouchat mu.

Mluvící tyč

V jednom krásném údolí žil indiánský kmen **Moudrých srdcí**. Každý večer se členové kmene scházeli u ohně. Povíдали si o tom, co zažili, co je potěšilo nebo co je během dne rozzlobilo.

Uprostřed kruhu měli zvláštní ozdobenou **mluvící tyč**. Byla ozdobená peříčky a barevnými korálky.

Platilo jednoduché pravidlo:

Kdo drží mluvící tyč, ten mluví. Ostatní poslouchají.

Jednoho večera si děti sedly kolem ohně. Mluvící tyč dostal malý indián **Malý Vlk**.

„Dnes mě mrzelo, že si se mnou kamarádi nechtěli hrát,“ řekl smutně.

Když domluvil, podal tyč své kamarádce **Zlaté Pírko**.

Ta chtěla hned říct:

„Ale my jsme si s tebou chtěli hrát!“

Pak si ale vzpomněla na pravidlo. Počkala, až na ni přijde řada.

Když dostala tyč, řekla:

„Já jsem si myslela, že chceš být sám. Teď už vím, že tě to mrzelo.“

Malý Vlk se usmál.

„A já jsem si zase myslel, že si se mnou hrát nechcete.“

Děti zjistily, že si jen **špatně porozuměly**.

Starý náčelník, který jejich rozhovor poslouchal, se usmál.

„Vidíte? Když jeden mluví a druhý opravdu poslouchá, můžeme lépe pochopit, co má ten druhý v srdci.“

Děti si mluvící tyč předávaly dál a každý mohl říct, co cítil. Nikdo se mu nesmál a nikdo ho nepřerušoval.

Od té doby děti mluvící tyč používaly vždy, když potřebovaly něco důležitého vyřešit.

Poučení: Když někdo mluví, je důležité ho nepřerušovat a opravdu mu naslouchat. Když si navzájem nasloucháme, lépe rozumíme pocitům druhých a můžeme snadněji vyřešit i nedorozumění.

Tajemství lesa

V jednom krásném údolí žil indiánský kmen **Strážců lesa**. Indiáni měli přírodu velmi rádi. Učili své děti, že les není jen místo na hraní, ale také domov mnoha zvířat, rostlin a ptáků.

Jednoho rána se malá indiánka **Jiskřivé Pírko** vydala s kamarádem **Malým Vlčkem** na procházku lesem.

„Dnes budeme pozorovat, co všechno v lese najdeme,“ řekla.

Děti šly pomalu a tiše. Všímaly si stop v blátě, poslouchaly zpěv ptáků a hledaly barevné listy.

Najednou Jiskřivé Pírko něco napadlo.

„Co kdybychom si z toho, co najdeme na zemi, vytvořili obrázek?“

Začaly sbírat spadané listy, malé větvičky, kamínky a šišky. Z ničeho živého nic netrhaly. Na zemi vytvořily krásného barevného motýla.

„Podívej! Ještě mu můžeme dát křídla z listů,“ radoval se Malý Vlček.

Když byl obrázek hotový, všimli si nedaleko malé hromádky odpadků.

„To sem asi nepatří,“ řekla Jiskřivé Pírko smutně.

Děti odpadky posbíraly a odnesly je do tábora, kde je společně roztřídily.

Když se vrátily ke kmeni, vyprávěly náčelníkovi, co všechno v lese viděly.

Náčelník se usmál:

„Dnes jste použily nejen své oči, ale také svou fantazii a srdce. **Kdo přírodu pozorně sleduje, může objevit její krásu. A kdo ji má rád, snaží se ji také chránit.**“

Jiskřivé Pírko se podívala na svůj obrázek z listů.

„Přírodu nemusíme měnit, abychom si s ní mohli hrát,“ řekla. „Stačí se dívat a používat fantazii.“

Poučení: Když jsme pozorní, můžeme v přírodě objevit spoustu krásných věcí. Budme kreativní, ale zároveň přírodu chraňme – netrhejme živé rostliny, nerušme zvířata a nenechávejme po sobě odpadky.

Čtyři živly

V jednom krásném údolí žil indiánský kmen **Dětí přírody**. Indiáni věřili, že příroda je plná síly a že každý člověk je její součástí.

Jednoho rána vzal starý náčelník děti na procházku a řekl:

„Dnes poznáme **čtyři velké živly – zemi, vodu, oheň a vzduch**.“

Nejprve děti přišly k velkému stromu.

„To je **země**,“ řekl náčelník. „Dává nám místo, kde můžeme žít, a pomáhá růst rostlinám.“

Děti se dotkly trávy a hlíny pod svýma nohama.

Potom došly k potoku.

„To je **voda**. Bez ní by nemohli žít lidé, zvířata ani rostliny.“

Děti si opláchly ruce v chladné vodě.

K večeru se vrátily do tábora, kde hořel malý oheň.

„To je **oheň**. Umí zahřát a dát světlo, ale musíme s ním zacházet opatrně.“

Nakonec děti zvedly hlavy k nebi. Vítr jim rozcuchal vlasy a zatřepotal peříčky.

„A to je **vzduch**. Nevidíme ho, ale cítíme ho, když fouká.“

Malý indián **Medvědí Tlapka** se zamyslel.

„Každý živel je jiný. Ale všechny potřebujeme.“

Náčelník přikývl.

„Přesně tak. A stejně jako potřebujeme všechny živly, potřebujeme jeden druhého. **Každý z nás je jiný, ale každý má své místo a svou hodnotu.**“

Děti si uvědomily, že nemusí být všechny stejné. Jeden je odvážný, jiný trpělivý, další veselý nebo pozorný. Právě díky tomu mohou společně tvořit dobrý kmen.

Od toho dne se děti učily nejen chránit přírodu, ale také si vážit rozdílů mezi sebou.

Poučení: Země, voda, oheň i vzduch jsou každý jiný, ale všechny jsou důležité. Stejně tak jsme každý jiný i my – a právě naše rozdíly mohou být naší společnou silou.

Závěrečná zkouška malého indiána

V jednom krásném údolí žil indiánský kmen **Odvážných srdcí**. Děti z kmene se učily poznávat přírodu, pomáhat ostatním, být trpělivé a naslouchat svému srdci.

Jednoho dne přišel pro malého indiána **Malého Vlk** důležitý den. Čekala ho **závěrečná zkouška**, při které měl ukázat, co všechno se během svého putování naučil.

Ráno dostal tři úkoly.

Nejprve měl najít cestu podle stop v lese. Šel pomalu a pozorně sledoval otisky v měkké půdě. Brzy našel správnou cestu.

Potom měl uvázat pevný uzel. Provázek se mu nejprve rozvázal.

„Ach jo, nepovedlo se mi to,“ povzdechl si.

Vzpomněl si ale na všechno, co se naučil, zhluboka se nadechl a zkusil to znovu. Tentokrát se uzel podařil.

Nakonec dostal nejtěžší úkol. U potoka našel malé zvířátko, které se bálo přejít na druhou stranu.

Malý Vlk ho chtěl hned vzít do náruče, ale potom si vzpomněl, že zvířata potřebují klid a prostor. Sedl si kousek od něj a počkal.

Za chvíli zvířátko samo přeběhlo přes potok.

Malý Vlk se vrátil ke kmeni.

Starý náčelník se usmíval.

„Zkoušku jsi splnil,“ řekl.

Malý Vlk se zaradoval.

„Protože jsem našel stopy a uvázal uzel?“

Náčelník zavrtěl hlavou.

„To také. Ale nejdůležitější bylo, že ses **nevzdal, když se ti něco nepovedlo, dokázal jsi být trpělivý a myslel jsi na potřeby druhého.**“

Malý Vlk pochopil, že skutečná zkouška nebyla jen o tom, co umí jeho ruce. Byla také o tom, co dokáže jeho srdce.

Celý kmen mu potom zatleskal a slavnostně mu předal jeho indiánské pírko.

Poučení: Skutečný úspěch není jen v tom, že všechno zvládneme dokonale. Důležité je nevzdávat se, učit se ze svých chyb, pomáhat druhým a ukázat, co máme v srdci.

